

ДРУЖБА

Разтварям зеници — и гледам н еб то
и синия ведър простор,
и слушам, как тихо до мене долита
на птиците ясения хор.

Аз нямам другари, живея самичък
в бездънната светла гора
и с пламнали длани прегръщам земята
и нейните топли недра.

И вечер, когато изгреят звездите
и всичко в гората заспи,
сърните се спускат при мене и лягат
на сухите горски тревни.

И в дружеска верност, забравили грижи
под тихия есенен свод,
заспиваме в толлите пазви вечерни
на простия горски живот.